

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

MEJ. G. TH. VAN OS VAN DELDEN, J. G. KAM, C. G. J. VREEDENBURGH,
W. L. Z. VAN DER VEGTE, B. R. VAN LIDTH DE JEUDE,
M. ELION, C. J. BOUTEN.

ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

17^e Jaargang.
No. 28.

Donderdag
20 Mei '15.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN
DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr.
— DELFT. —

Inzendingen te bezorgen vóór Maandag-
middag 4 uur aan het Redactie-adres:
KOORNMARKT 62.

Inhoud

Delftsch Studenten-Corps.

De Varsity, door R. D. J.

Studiebelangen.

Van der Hem's portret van Emy Vrede bij Goupil & Cie, door M. E., met een photo.

Over Boeken, door M. d. M.

Ingezonden.

Aan het Bestuur van de R. K. Studenten-Vereeniging „Sanctus Virgilius”, door J. M. F. Romein.

Den Weledelgeboren Heer J. M. F. Romein, door Paul Korte, Secr. van „St. Virgilius”.

Technische Hoogeschool.

Mededeelingen.

Bestuursamenstelling Delftsche Studenten-Afdeeling van het A. N. V.

Eindverslag van de collecte voor het Kon. Nat. Steun-Comité.

Agenda.

Delftsch Studenten-Corps.

Varsity.

Toen we ons eenige dagen voor den 13en Mei afvroegen: zou Donderdag als Laga hoogtij viert de zon schijnen? bestond er geen reden om aan een wolkenlozen blauwen hemel te twifelen. Helaas vergisten we ons en zagen tot onzen schrik dat de natuurgoden en godinnen van oordeel waren om op den dag van Hemelvaart fiksch met water te plassen. In den vroegen morgen liet het weder zich reeds weinig rooskleurig aanzien en op zijn best beschouwd stond een grijzen dag voor de deur. Gelukkig vermocht niets de goede stemming in de te late treinen voor Amsterdam bederven; vol vuur verdrong men elkaar voor enkele coupé's terwijl de nakomers de beste plaatsen kregen. In de hoofdstad beperkten zich de uiterlijke kenmerken van den Studentenroeiwedstrijd tot eenige watertouristen met pijp op gymnastiekschoenen en bruin-bemodderde fladderende flanelen broeken. Er werd hoegenaamd geen reclame voor de varsity gemaakt; geen schreeuwers of handwijzers, welke de(n) natte(n) reiziger(ster) naar den roeiwedstrijd moesten leiden. Van Amsterdam gingen velen per Zaandamsche boot naar de Hembrug en konden onderwijl een aantal wherries gadeslaan waarin menschen die, gezien hun uitrusting, de hoop op zonneshijn niet verloren hadden. In Hembrug ontscheept, restte ons nog een „lange, lange weg” naar de tribune, die alleen op mooi weer scheen ingericht te zijn. De voorste banken hadden zich middelerwijl met regenwater gevuld en noodigden den bezoeker(ster) uit om bij gebrek aan beter niet voor een plasje bevroesd te zijn. Weldra was dan ook de tribune met droge en natte feestgangers(sters) bezeten. Ditmaal was er geen bonte mengeling van allerliefste zomertoiletten, van parasollen en verbrande gezichten. Het leek veeleer een uitstalling van jassen „die er niet op aankwamen”, van parapluies en paarsblauw verregende gezichten. Doch vanaf de persboot vragen de jonge vieren onze aandacht en als Laga 't eerst de eindstreep passeert en 't keelgeloel stijgt, verschijnen op des kwieken boegs gelaat zijn onmiskenbare kuiltjes, die de muzikanten in een knetterend „Staat pal” doen losbarsten.

Hoordet gij, o! Hembrug (die toen stond te draaien) ooit schooner lied uit schooner instrumenten!

Ruim 3 uur ligt het hoofdnummer aan de startlijn. Het schot valt. Drie korte slagen. Popko kijkt zegevierend links en rechts en na de „tweede lange” is Laga voor, door Nereus op de hielen gevolgd en wanneer dan de helft der baan bereikt is, en de booten gaan fluiten en de meisjes gillen en snappen dan wordt de natste varsity nog schoon, en de vreugdegloed, die vanaf de gezichten der oude vier straalden toen ze met lauweren omlijst hun zegetochtje naar Hendrik trokken, kon door geen regen gebluscht worden. Dat blijft voor lieden met een goed geheugen een onvergetelijk oogenblik. Laga was dien dag beslist goed op slag.

Langs de kant wisten de kellners met bowl en andere opwindende dranken er de stemming in en de koude uit te houden. Het was voorwaar een groot waterfeest, groot zeg ik, omdat men niet direct te water behoefde te gaan om nat te worden. Verder stonk het er naar vertrapt gras, geuren van port, sherry, sigaren, eau de cologne, gummi en andere waren. Hapgrage monden beten gretig tusschen de nummers door in kadetten met ham en kaas, terwijl doorweekte regenjas mouwen als servetten dienden. De wotterproefs hadden een zware dobber en aan de regenjas merk „t regent” zal de rechtmatige eigenaar wel met weemoed gedacht hebben. Zeemleeren handschoenen regenden schoon en witte boorden pasten zich bij de pittoresque coloristische kleur van gele impermeables aan. Strooie hoeden zetten beïnvormig op; hunne randen niet.

De Njord-zwanen deden beter voortaan thuis te blijven, terwijl de star and stripes een kleurvaste vlag met veiligheidsspeld, het 't beste deed te midden der grijze grauweid.

R. D. J.

Studiebelangen.

Het is de Centrale Commissie gebleken dat velen in de meening verkeeren dat door de C. C. geen aandacht is geschonken aan de kwestie betreffende overplaatsing der gemobiliseerde studenten der T. H. naar Delft.

Daarom zij hier nog eens medegedeeld, dat dit wel degelijk het geval is geweest, dat echter de C. C. gemeend heeft *zelve* geen actie te moeten voeren, op grond van bezwaren in het verslag der Besturenvergadering van 26 April j.l., (zie S. W. No. 25), uitvoerig genoemd.

De C. C. is een lichaam dat staat *tusschen* de studenten en de Technische Hoogeschool.

Wanneer tot de C. C. een verzoek komt van ingeschrevenen, om hun belangen te behartigen, wordt dit gedaan *namens* die ingeschrevenen, *buiten* verantwoording van de C. C.; de C. C. mag echter geen actie voeren *op eigen initiatief*, tenzij zij zich ten allen tijde, en in alle opzichten verantwoord gevoelt tegenover de ingeschrevenen.

En dit laatste zou niet het geval geweest zijn, indien de C. C. het initiatief, tot het voeren van de meergenoemde actie, had genomen.

Verder weet de C. C. dat zij, door zich in deze te onthouden van het voeren van een actie, handelt in den geest van den Rector-Magnificus der Technische Hoogeschool, voorts meent zij zodoende ook te handelen in overeenstemming met het standpunt dat wordt ingenomen door het Bestuur der T. H. ten opzichte van aanvragen om verlof of overplaatsing van tot die inrichting behoorend, thans onder de wapenen zijnd personeel.

Verder schijnt bij sommigen de meening te bestaan dat de Scheik. Afgevaardigde van het T. G. in de C. C. in 't geheel niet gesproken zou hebben over een request, door studenten in te dienen.

De Scheik. Afgevaardigde heeft hier zeer zeker over gesproken, echter niet over indicatie's die Prof. Boëseken

volgens de heer De Veer zou gehad hebben, en waarover hij in de Besturenvergadering gesproken heeft, om de eenvoudige reden, dat deze indicatie's volgens verkregen inlichtingen nooit bleken te hebben bestaan.

DE CENTRALE COMMISSIE.

Van der Hem's portret van Enny Vrede bij Goupil & Cie.

Enny Vrede in „Amoureuse” van George de Porto Riche.

„Bizarre bloem op langen stengel.... Met het bijna te „oranje haar (dat onze afbeelding — niets is immers „bedriegelijker dan een fotografie — in gebreke blijft weer „te geven), de bijna te krasse omtrekken van kin, neus, „wangen, de bijna te violette oogen en den bijna te langen „hals — is dit portret bijna een charge.”

Zie hier, waarde lezer, het begin van het onderschrift bij de reproductie van Van der Hem's portret van Enny Vrede in „Panorama”. Dit drukt zoo juist den indruk uit, dien men er van krijgt. Hoe voortreffelijk is 't geteekend, hoe prachtig van uitdrukking en ook, hoe fraai van kleur-effect. Dit laatste is hier, jammer genoeg, natuurlijk niet te zien. Oranje pruik, zacht blauwe oogen, karmijn-roode lippen. — Het blanke papier, de pretentie-looze lijst, alles werkt mee om aan dit werk een groote aantrekkelijkheid te geven. Echter het is gedurfd en dus: niet gewoon, niet zooals men er dagelijks te zien kan krijgen.

De dames van heden zijn niet gewend zoo iets te zien, dus lachen ze. Toen ik onlangs over de Plaats*) kwam was het zeer vol voor de ramen van Goupil en typisch genoeg, er stonden hoofdzakelijk meisjes, juffrouwen en dames van jong tot oud hun hart op te halen. Wel waren er eenige heeren bij, maar deze waren toch ver in de minderheid.

„En hoe vindt je het?”, vroeg iemand. „Och ik houd niet van het genre, hij teekent wel aardig, maar.... hoe maken ze het thuis?” en weg stapte het tweetal.

Twee slagtersjongens drongen zich door de menschen heen. „Guns keik es Piet, dat noemen ze nou mooi, zoo'n zwart puisie.” Piet, hoogelijk belangstellend, „hoe heet ze?” „Enny Vrede.” „Zoo, ze moest liever Enny Oorlog heeten...” Voort dringen zich de beide jongens, nog lachend om hun grap.

Daar nadert een heer met zijn dochter, zij met prutspasjes in veel te nauwe rokken, nergens oog voor. Papa staat stil bij het eerste raam — er zijn er drie, in de beide uitersten werk van Van der Hem, rechts het portret van Enny Vrede. Hij kijkt aandachtig, wordt echter meegesleept door de dochter. Rechts aangekomen blijft hij weer staan, getroffen door dit werk. Zij trekt en hangt maar: „hè pa, wat ziet u daar toch aan.” Tenslotte slaagt ze er in haar vader mee

*) In Den Haag.

te krijgen. Samen schuiven ze voort. Ik kijk ze nog even na. Jawel hoor, bij Kühne, de bekende modewinkel, zijn de rollen nu omgekeerd.

Een dame met een huppelend kindje moet ook het hare er van hebben. Vluchtig loopt ze langs de tentoongestelde stukken. Het jongetje, met zijn vingertje wijzend zegt: „een vrouw.... een molen.... nog een vrouw.” De moeder lacht; ze verdwijnen onder de menschen.

Twee oude dames, van die echte Haëgsche chique, zoo juist uit hun equipage gestapt, vinden het kras. „Nee zeg, 't is affreus; afschrikwekkend. Ik wil er niet langer naar kijken.” Ze gaan zoo vlug mogelijk weer terug, nog hoofdschuddend. Ik vermoed dat ze zoiets denken van: dat zouden ze in mijn tijd ook niet hebben durven maken.

Twee zeurige juffies staan nu voor het raam. „Guns, daar hè je Enny Vrede. Maar wat mager. En dan die hals. Zou ze heusch zulk oranje haar hebben?”

Ondertusschen zijn er natuurlijk ook wel menschen, die stil kijken, nu links dan rechts; nu eens dicht bij, dan weer ver af. Die zeggen echter niets, denken des te meer.

Het blijft maar steeds druk; toch wel grappig, die twee uiterste ramen trekken verreweg de meeste personen.

Een heer in fluweelen jas, groote fladderdas en flambaard staat er nu met zijn zoontje, die ook in 't fluweel is. Dit zal dunkt me wel iemand zijn die er wat van weet. Ze staan lang aandachtig te kijken. Dan zegt de vader, merkbaar voldaan: „vindt je dat ze goed lijkt, broer?” „Uitstekend”, antwoordt hij onmiddellijk.

De moeder, in lila fluweel komt nu ook naderbij.

„Laat je vooral niets ontvallen, ik heb al in de gaten dat ze hier staan om het op te teekenen,” zei de vader. Inderdaad, ik had juist iemand hooren roepen: „nou zoo'n mormel is het niet,” hetgeen ik toch even achter een pilaar moest opschrijven. Later zegt diezelfde heer tot een ander: „ja dat is me al meer gebeurd; dan zetten ze zoo maar je oordeel met je naam er bij in de krant.” Het is zeker een bekende grootheid. Als ik zijn naam wist, dan.... zou ik hem toch niet noemen.

Een troepje jonge meisjes is intusschen ten tooneele verschenen. Rokken in drie, vier étages; nauw, wijd; geplooid, glad; fluweel, zijde; kant; kortom een wandelende modevoorraad. Een wil eens even toonen, dat ze er verstand van heeft. Met schrille stem, roept ze: „d'r haar is aardig” maar d'r oogen zijn veel te groot. Snoeperig hè, die tache-de-beauté. Zeg, maar d'r kin is niet puntig genoeg....”

Een tweede van die nuffies zegt nu: „Je ziet dat ze het is, maar meer ook niet.” Weer een ander meent dat ze het niet goed mag vinden en roept: „afschuwelijk leelijk, toch lijkt ze.”

„Der blijft niet veel moois van je over, als die je te pakken krijgt”, zegt een vierde.

Ja, Ja, het is merkwaardig al dat gepraat. Zoodra er iets te zien is, waarover niet iedereen al bij voorbaat zijn meening weet (n.l. zooals men het „behoort” te vinden) zijn er gekke dingen te vernemen.

Toch kan men duidelijk merken hoe populair Enny Vrede is. Het portret trekt dan ook buitengewoon de aandacht. Is „Amoureuse” er niet treffend goed in afgebeeld?

M. E.

Over Boeken.

ADA GERLO. Herinneringen van een Onafhankelijke Vrouw.

Dit boek moest anders heeten!

Kent ge het gevoel, wanneer ge een titel „Het Wondere Leven” ziet, en daaronder vindt iemand, die gelukjes op gelukjes heeft in speculatie's op de beurs?

Hier is zoiets, maar omgekeerd het geval.

Deze koud-suggestieve titel, nogwel met die leelijke hoofdletter O, staat zoo geheel in géén verhouding tot de vier fijne, vrouwelijk-teere en vrouwelijke-mooie schetsen, die hij verbergt. Want verbergen noem ik dit en wegmoffelen van deze stylistisch prachtige en gevoelig-zuivere episoden uit het leven ener jonge vrouw, om ze een titel te geven die in dezen tijd, waarin de vrouw zoekt om haar ware en haar-waardige plaats in de wereldorde te vinden en in te nemen, doet denken aan manifesterende vrouwen met gele vanen „met de mooie spreuk” en die propaganda-lectuur doet veronderstellen.

Deze titel is voor de toekomst! Wanneer van het bereikte standpunt van doelmatige rolverdeling men terug zal zien op de voorafgaande tijden van strijd en dool, dan zal men dezen titel verstaan als de eerstgevonden juiste formulering

door een zieneres, die de ware, maar nog niet bereikte toestand beeldt. Dan zal men de onafhankelijke vrouw verstaan als de werkelijk-evenwichtige vrouw, die het bereikt hebben van de lang-verwachte toestand belijdt, niet in het prediken, maar in het beleven ervan.

Er ontbreekt in onze taal het juiste woord om naar waarde te zeggen, wat dit boek is. Lief, zonder het lieverige dat daarin ligt; weemoedig, zonder het zalverige van die weemoed, die zich de „oplossing” noemt; zacht, zonder gebrek aan sterke kracht, waar die vereischt wordt; — een boek, dat ge moet lezen, als ge meent, dat ge de groote liefde in het hart draagt. Die kunt ge hier toetsen in verscheiden vorm.

De schrijfster heeft, onder eigen naam, gewezen op een onzuiverheid in het karakter van Herman Robbers' „Hélène Servaes” en tevens hoe opmerkelijk het is dat juist door vrouwen deze fout in psychestructuur het eerst en scherp is aangewezen. Dit toont wel voldoende hoe lastig het is in anderer psyche door te dringen, het wezenlijke en in-eigenlijke van hun karakter op te diepen van onder den sluier van geheimzinnigheid, dien ieder, ook de op het oog openlijkste naturen, om zich weeft. Dat die zielsontleding bij verschillend geslacht nu bovendien verhoogd wordt door zoo vele, oogenschijnlijk kleine, doch in den grond zoo geheel verschillende eigendommelijkheden in den natuursaanleg, behoeft geen betoog en dat zelfs de grootsten onder de psychologen wel eens mistasten, waar zij oordeelen naar het aanzicht van den sluier, is gemakkelijk te begrijpen en te vergeven ook, al dient het terecht gewezen te worden.

Zoo komt ook in de tweede dezer schetsen een onzuiverheid voor in de oplossing der situatie, die onbevredigend werkt.

Herinneringen zijn het; en als zoodanig hebben wij de gegeven feiten als waar te eerbiedigen, maar mogen daarom dan ook van de schrijfster verlangen, dat zij ons de roerselen van de persoon, als elders ook zóó geeft, dat wij daaruit de in dit geval zeer ongewone handeling zullen begrijpen door haar motieven, zoodat we ze als waar kunnen blijven voelen, en niet als verhaal en bovendien als verhaaltje-dat-niet-kàn.

Lotte is een meisje, dat door haar leven in een sfeer van werken de openbaring niet heeft kunnen krijgen van de ware vrouwelijkheid en in een twijfelzucht vervallen is door de verwarrende mengeling van kinderlijke naïve liefheden, waartoe haar nog-niet-geopenbaarde vrouwelijkheid haar drijft, en verstandelijk wegredeneeren van de kleine levensdingen, waartoe haar idealistische aanleg leidt.

Zóó gesteld tegenover een in haar groeiende beantwoording van Wil's liefde komt zij tot een bovenzinnelijke, ideële liefde, die zelfs het huwelijk afwijst, omdat zij daarin den val van het ideaal en de verlaging en verburgerlijking van het ideëenleven voorziet.

En als zij hem dan door haar afwijzing verloren heeft, slaat de altijd-gedragen twijfel over tot de doffe wanhoop, die zij voelt dat ze dooden moet, en ook doodt, maar ten koste van haar ideaal, haar hoogste offer. Dat geeft zij en koopt ermee de schijnrust van een zakenhuwelijk — wetend het kleine van dien koop voor den hoogsten prijs, maar ertoe genoodzaakt om te kunnen ontkomen aan die liefde-wanhoop, hoogste foltering voor een vrouw, de wanhoop aan de echtheid van haar liefde en liefdevermogen. Het is de wanhoop aan haar mooiste, heiligste gevoel, die zij zich suggereert uit trots, omdat zij niet bekennen wil het geluk te hebben miskend, toen het zich aanbood. Die trots is het, waarin zij zichzelf straft met afstand van haar recht op geluk.

Haar oplossing is zoo zuiver de eenige weg die openstaat voor de vrouw die de Liefde niet meer kennen wil.

Maar zoo geheel zonder eenig motief, geheel zonder begrijpelijkheid is Wil's huwelijk — waartoe het niet komt. De man, die na zijn dapper gestreden strijd, met zijn kracht, nog schreef:

Car c'est chose suprême
D'aimer sans qu'on vous aime....,

die man stuurt na twee dagen zijn verlovingskaartjes rond. Mij dunkt, voor hem gold niet, wat later voor Lotte's huwelijk wel geldig was: het huwelijk als moreele zelfmoord, als een zelfgebod van eeuwig zwijgen.

Dit blijft mij de duistere plek.

Maar eenmaal dit gegeven zóó, na deze onbegrijpelijke verloving, is zijn gedrag weer zoo diep-ontroerend-echt. Als datgene, waarvan hij zich dan misschien de oplossing heeft voorgesteld, blijkt die oplossing niet te kunnen zijn, maar als een giftige dronk hem verteerd door de aderen brandt, dan volgt ook de droeve dracht van zijn vergeefsche daad. Dit gegeven is mij daarom zoo lief, omdat het zoo menscheijk is, al vind ik het voor Wil, die daarboven uit staat door zijn karakter en zijn standvastigheid, ongewoon.

Als wij den alsembeker van leed moeten drinken en nog het laatste restje zien, dan overvalt ons vaak een haast onoverkomelijke tegenzin die ons den drank vermengen doet met den rooden wijn der vreugde: maar, helaas! de drank wordt er niet minder bitter om bij die intensiteit, en de hoeveelheid des te meer!

Zoo zien we ook Wil, die worstelt tegen den nieuw-opgetasten hoop van bezwarend leed, in zijn hopeloozen strijd. We zien zijn tocht naar de oude hut; en in den nacht voor zijn huwelijk zijn zwerven in de wrakke boot, zijn wachten op het wonder, dat niet kwam, niet kwam om hem te bevrijden van de ketenen, die hij zich aangelegd had.

En zijn daad is als het wegwerpen van den kelk, die nog zoo vol is, van ons af, omdat we hem niet drinken dürfen.

M. d. M.

Ingezonden.

Aan het Bestuur van de R. K. Studenten-Vereeniging
„Sanctus Virgilius”.

Vergun mij U er op te wijzen, dat de verslagen over de lezingen, door verschillende sprekers voor de leden van S. V. gehouden van een dergelijke oppervlakkigheid en geesteloosheid getuigen, die buitenstaanders een eigenaardig idee geeft. Ook komen er vaak zinsneden in voor die absoluut in strijd zijn met den Katholieken geest. Ik hoop dat U er eens ernstig aan zult denken, dat ook anderen dan Katholieken deze verslagen lezen en misschien niet steeds de welwillendheid bezitten te trachten het goede uit deze oppervlakkigheid te halen, waardoor vaak verkeerde opvattingen ontstaan. M. i. ware het daarom te wenschen dat de verslagen over de lezingen voor S. V. gehouden van meer doordachtheid en bredere overwogenheid blijk gaven.

Hoogachtend,

J. M. F. ROMEIN.

Den Weledelgeboren Heer J. M. F. Romein.

De Redactie van het S. W. was zoo welwillend, mij inzage van Uw ingezonden stuk te willen verleen.

In de eerste plaats wil ik U dan antwoorden, dat het een onmogelijkheid is, om een oordeel te hebben over verslagen van lezingen, die men zelf niet bijgewoond heeft. Wat de verslagen zelf betreft, deze zijn uit den aard der zaak oppervlakkig omdat het slechts een weergeven is der hoofdgedachte, die een spreker voor den geest staat. Bovendien zijn de onderwerpen, die voor St. Virgilius behandeld worden van dien aard, dat zij zich niet leenen voor dieper ingaande verslagen in het S. W., daar zij anders veel te uitgebreid zouden worden.

Hoogachtend,

PAUL KORTE,
Secr. „St. Virgilius.”

Technische Hoogeschool.

Bij beschikking van den Minister van Staat, Minister van Binnenlandsche Zaken, van 8 Mei 1915, No. 6694/1 afdeeling O., is te rekenen van 1 Mei 1915 aan J. F. Carrière, technoloog te 's Gravenhage, op zijn verzoek eervol ontslag verleend als assistent voor de analytische scheikunde aan de Technische Hoogeschool te Delft.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Staat, Minister van Binnenlandsche Zaken van 8 Mei 1915, No. 6694/2, Afdeeling O., is voor het tijdvak van 16 Mei tot en met 31 Augustus 1915 benoemd tot assistent voor de analytische scheikunde aan de Technische Hoogeschool te Delft, F. T. Hendriksz, te 's Gravenhage.

—o—

Bij beschikking van den Minister van Staat, Minister van Binnenlandsche Zaken van 17 Mei 1915 No. 6864/1 Afdeeling O., is te rekenen van 1 Mei 1915 aan W. H. Jagerink, technoloog te Delft, op zijn verzoek eervol ontslag verleend als assistent bij de analytische scheikunde aan de Technische Hoogeschool te Delft.

Bij beschikking van den Minister van Staat, Minister van Binnenlandsche Zaken van 17 Mei 1915 No. 6864/2 Afdeeling O. is voor het tijdvak van 16 Mei tot en met 31 Augustus 1915 benoemd tot assistent bij de analytische scheikunde aan de Technische Hoogeschool te Delft J. A. M. Madlener.

Mededeelingen.

Algemeen Nederlandsch Verbond.
Studenten-Afdeeling Delft.

Het Bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

C. J. BOUTEN,	Voorzitter.
Mej. H. W. DE GROOT,	Tweede Voorzitster.
E. MAAS GEESTERANUS,	Eerste Schrijver.
W. H. ENNO VAN GELDER,	Penningmeester.
Mej. E. SMIT,	Tweede Schrijfster,
	Tweede Penningmeesteresse.

Eindverslag van de collecte voor het
Kon. Nat. Steun-Comité.

Totaal ontvangen sinds Kerstmis . . . f 232,26	Verzonden aan het Steun-Comité . . . f 227,05
	Gemaakte onkosten „ 5,21
f 232,26	f 232,26

Tevens willen we op deze plaats onze hartelijken dank betuigen aan allen, die door hunne geregelde bijdragen ons gesteund hebben en niet minder aan hen, die elken week de bussen voor ons geplaatst hebben.

TH. HARTELUST.
J. ROTGANS.

Agenda.

DEN HAAG.

Zondag 23 Mei. Theater Verkade: „Totok en Indò”; 8¼ uur.
Dinsdag 25 Mei. Theater Verkade: Ned. Tooneel: „Sara Burgerhart”; 8¼ uur.
Woensdag 26 Mei. Theater Verkade: Ned. Tooneel: „Pygmalion”; 8¼ uur.
Dagelijks. Theater Verkade: „Elaine”; 8¼ uur.
Dagelijks. Bouwmeester-Theater: „Haar jongen”; 8¼ uur.

ROTTERDAM.

Vrijdag 21 Mei. Gr. Schouwburg: „De omweg”; 8 uur.
Vrijdag 21 en Zaterdag 22 Mei. Tivoli: „Pygmalion”; 8 uur.
Dagelijks. Circus-Schouwburg: „Verboden toegang”; 8 uur.

ADVERTENTIEN.

Luxe Motorjachten.

TE HUUR: Comfortable ingerichte **Motorjachten** „Antilope” en „Willy” f 30,— per dag en een groot **Dubbelschroef Stoomjacht** met Slaapkamers etc. Prijs nader overeen te komen.

J. KEMA, Directeur, Benthuiserstraat 26, Rotterdam.

Restaurant DUYSER.

HOTEL. — CAFÉ.

Binnenwatersloot, hoek Phoenixstraat.

GELEGENHEID VOOR CLUBEETTAFELS.

DEJEUNERS. - DINERS. - SOUPERS.

VERGADERLOKALEN. - MAANDKAMERS.

TE HUUR:

2 flinke Kamers (en suite),

met bijbehorende SLAAPKAMERS.

Samen f 45,— per maand; apart f 23,— per maand.

Adres: Bureau van dit Blad.

OUDE DELFT 120 - DELFT.

Uitzending van Diners. Levering van Schotels.

1 portie NASSI-GORENG f 0,50.

1 JACHTSCHOTEL . . . f 0,50.

DINERS . . . . . vanaf f 0,60.

Aanbevelend,

Oude Delft 120 :: Chr. F. RÜTER.

Een Album

bestemd om

alle Foto's, betrekking hebbende

op het Corpsleven,

in te plakken,

behoort in het bezit te zijn

van ieder Corpslid.

Deze Albums zijn voorradig bij de:

Technische Boekhandel en Drukkerij

J. WALTMAN Jr.

BINNENWATERSLOOT 33—35 — DELFT.